

Inledning, pris med Paygor 3. Refn.

Denne del har genom samator
Dr. Castrén's förmedling erhållits
Sinn U. S. A. år 1935.

TREASURY DEPARTMENT
OFFICE OF COLLECTOR OF INTERNAL REVENUE
DETROIT, MICH.
OFFICIAL BUSINESS

Fortfätning af Dårhuskjanet. Eller
416. Determinations principen, eller motivet
till oneruffans handlingen, kan också vara
finnas i viljan, om den i sig själva är
uppriktas omedelbarligen i viljan, utan föregående
"förmågan" om förordningen för viljans förbruk
"magrat nulla Cupido" och "de till viljans vägen
de här berättelsen det goda eller onda, och det
dessa viljans egen skapen samma förbruk, som
det att viljans vägen förblifves oför-
dradt. Till viljans vägen de för, onligt för
lofjafens förmågan "Väriket" eller fjelfbe-
fämning. Men onligt, hvaras lärde case ve-
jan häder ike fjelfbestämningen till viljan
om den den under omvändelsen förkän-
ler sig "pure passive" och har för ledning
kraft, att "bestämna sig fjelf till detta godt
Den enda kraft, som viljan har, är "vill-
friteten" eller förmågan att lata bestämna
sig af en bättre riktigt.
417. Men nu invändes Filafafens om "vill-
friteten", vis iertig moraliskt metafysisk
är den enda förmågan, som finns i viljan
(här menas viljans kraft; organiskt
fren) hvaras plan kan då vara organiskt
för sina handlingar. Men hvaras vilja
en hvar sig vilja "fämma", är ett djur. Allde-
stämning kan i hvarje organiskt kan bestäm-
mas af en kraft, hvaras vilja är viljans
hvar kan omvändes int och det af "friteten"
tionerna: Temperamentet af infirmitet
och driftet, af hvarje hvar kan bestäm-
och hvar sig, som hvaras omvändes
i hvarje organiskt.

är icke detta, att ned fatta människans vär-
de nerom djur kretsen? Svar: att dets är
honi sitt gränsvärde. Naturliga tillstånd; ty
hvarje Creatur utspäddes bättre ändamålet
med sin tillvaro ~~utan~~, än människan
418. Hvad ansvarigheten angår, får det till
märkandes, att människans hela personlig-
het är ansvarig för alla hennes handlingar.
Och icke blott en del af Personligheten
till ex. Förnufts själen eller rensligvet. Så vida
drifter, instinkter, känslor och Passionen
håna till människans personlighet, så
är han äfven ansvarig för dem. Men denna
bestämning och begränsning af människans
personlighet vill Filosofen icke antaga,
ommedan han icke vill tillägna sig den enda
egenviljan såsom sin egen vilja. Och derför
måtte han frän sin personlighet af-
skilja hela organlignets föres, hvarje förmö-
den eller det enda par sitt fäte.

419. Men nu bör Filosofen bevisa, att till ja-
get eller personligheten hör endast För-
nufts själen, eller rensligvet. Han bör bevi-
sa, att renslig och organlig, icke utgör ett
enda väsende, utan att de utgör två för-
skilda väsenden. Just härvid lag framman
vi åter in i Metafysikens, som är så benig, att
våra moderna Filosofes, icke ha frakust, att
följa med de äldre tänkarna.

Om rensligvet eller Förnufts själen, utgör
ett särskilt väsende, och om organlig
vet är ett annat väsende är det

nytt själen: då kunde Filosofen påstå, att
Förnufts själen icke är ansvarig för det, som
hvarje organlignets föres, låta hon sig. Men
nu är det rätt blott, som skall bevisas, att
rensligvet och organlignets är skilda vä-
senden. Vi hafva oöfverföret uti artikeln
N. förjakt att bevisa, att organlig och
renslig, är olika uttvingar af den inneboen-
de lifs principen, och att de tre utgör ett
och icke derför, tre utgör ett, enda vä-
sende: så måtte utse hela människans
icke blott en del af människans utgör ja-
get eller personligheten. Och sålunda bli-
ver hela personligheten och icke blott
en del af personligheten ansvarig för
alla hennes handlingar.

420. Den Filosofiska Grundsatzen: att mo-
tivet bestämmer en handlings moralitet,
förklarar oss nu att underjökta, frän
eller frivilligt själs förmågenhet, må-
vet till hennes handlingar vanligen
kan förmås. Om motivet till handlingen
fri handling följer: viljan, då förmå
vi medgifva, ett viljan är fri, och att
han icke självbestämningens förmåga:
den kraft, som bestämmer viljan: sitt
sträfbud, bör då finnas: viljan själv.
Men Luthers lära om viljans passivitet
visar, att människans icke kan göra
sig själv god; ty då skulle han icke behö-
va någons hjälpa. Det måtte vara en
kraft, som icke förmås: viljan, som
har på viljan, och bestämmer henne
till det goda, omvid viljan blott

lärer bestämma sig af en högre, mäkt. Den
na förmåga i viljan, att låta bestämma sig
af en högre, mäkt. Kalla vi passivitet, eller
indifferentiför, vti en impassivitet, me-
nius. Passiviteten innebär icke någon
passiv, eller aktiv förmåga i viljan, att
bestämma sig sjelf för dettara eller andra,
utan den innebär endast en förmåga, att
låta bestämma sig.

491. "Hvika fäher en död människas icke
från Uppmärksa sig sjelf till lif, ja från
icke keller en dadeligen död människas
Uppmärksa sig sjelf till Oandeligt lif. Då
lyder det för våra oss människans förmå-
ga i Oandeliga ting. Häraf följer avskiltkonkri-
gen, att motivet till människans handlingar
icke finnes i viljan.

492. Det är ingenting annat äro Egen rätt-
färdigheten, som ödfuer Filasofen, af
förhvaras ians frihet i oandeliga ting.
Huru vill sjelf vara ansvarig för alla
sina handlingar, och derföre påstår han
att viljan är fri. Han påstår således, att
människan icke kan vara ansvarig
för sina handlingar, om friheten i vil-
jan upphäves. Men i allmänhet strä-
var sig den Filasofiska ansvaret
ten endast till nödvändighets fues,
ty den onda Egenviljan, (passivitet
passivitet, instinkter, driftes och som
passivitet) kan han icke på sitt

ansvar, emedan den onda Egenviljan
icke är hans Egen. Men tvilkens är då
den onda viljan, Marne Djefvuland?
Men Filasofen erkänner icke någon
Dorjanilly Djefvul, eller någon andras
vill utom människans sjelf. Enligt Filo-
fens Egen lära måtte människans sjelf
handa Uppmärksa, frambragt, passivitet
att låta den onda viljan, genom sitt
affall "från sig egen, d. v. frihetens
Lyde." (passivitet). Och från detta

var, en fri handling, en fri sjelfbe-
stämning till det onda, ja måtte
människan nödvändigt vara ansvarig
för denna handling, och för följ-
derna deraf; Han måtte således vedas
ansvarig för den onda egenviljan
och för allt det onda, som sker
növändighets fues, och i organelifvet
fues. Han måtte vara ansvarig
icke allenast för tankarna och be-
gärens, som Uppmärksa sig; nödvändigt
fues utan afvens för handlar
drifterna, instinkterna, Tompassivitet.

493. Dessa Slutpasser måtte nödvän-
digt följa af Filasofens egen lära
om människans fria vilja. Hade
növändigt Filasofen erkänt, att det
långt före fallet, fues en ond män-
niska, eller en djefvul, utan men-
skans Dorjanlighet, hade han

företjadt det onda tillvars före fallet,
ja hade han med något speen af rätt-
visa kunnat rättja, att det finns en vilja
som inte är människans egen, utan
Djefvulens vilja, för hvilken vorenni-
kan inte kan vara ansvarig, ja vida
han inte efter följes den Gamman, men
nu har Filosofen för den moraliska
ansvarigheten, skull, velat bevilja, att
människan själv är unskafvet till det
onda, som blev en följd af hennes af-
fall från frihetens Ide. Och om ärdet
för fest, att göra denna fria handling
till siset.

423. Kunde han han då bevilja, att man
niskan inte är ansvarig för sin onda
egen vilja, eller kunde han bevilja
att Egen viljan, inte är vorenniskas
egna vilja, då han har fönt beviljat,
att människan är följt orsakens
till Egen viljan. Men saken är denna.
Filosofen vill nu vora inte kan
red vid sin Egen vilja, omredan den
na strider emot hans förnuftiga
vilja, som Alltid vill det goda och
förnuftiga. Han tycker inte, att Filo-
fen väntas till sitt fullkomliga följ
medvetande af sin affald. Utan
han måste bevilja, att den onda
Egen viljan inte är hans egen
värdstliga vilja.

424. Vi kalla då med tillhjelp af Dijkhaloyen
bevilja, att den onda Egen viljan är vorenni-
skans egen värdstliga vilja, för hvilken
han är ansvarig, inte därför, att han själv
har speant sin egen onda natur, hvilket
strider emot uppenbarheten, utan därför
att han varit behufvet sin fria vilja, till
att låta föleba sig af Djefvulens vorenni-
na nämligen, att människan vorenniskas
hade en fri vilja i andeliga ting, men
inte i ^{allt} viljan, som Filosofen vorenni-
skan, som förnuftiga (objectiva?) vil-
jan, som hör till vorenniskets fria
utan den subjectiva viljan, som
hör till orsakens fria, van
vorenniskens profiture fria.

425. Vi kalla därför inte, att den
förnuftiga viljan är profiture fria
i vorenniskets fria, i denna
dag, inte fanns och den subjectiva
viljan är profiture fria "in vorennis-
rib inferiori". Det vill säga "fysica" och
"metafysica" ja äfven "psychice", con-
vers morality, d. v. s. i andeligt affen
de är svartan den subjectiva eller
objectiva viljan fria, ty det onda
kan människan låta bli att göra
med kroppens lemman, men inte
med tankarne, inte med hjertat, inte
med viljan. Människan kan inte
förekomma alla onda tankar

att lyfta i Fortskänket; men kan icke förhindras alla andra begär, att lyfta i viljan: men kan icke förhindras öfverflöderna i principerna, passionerna eller Temperamentet, att verka fritt i det organiska lifvet. Alltså är icke tvungen den förnuftiga viljan eller den subjectiva viljan, uti en deligt affeande fri. men fysiska, meta fysiska och psykiska är viljan fri, nemligen den förnuftiga viljan: Nervulifvet, men icke den subjectiva viljan: Organelifvet, men icke icke absolut fri, ja vida, nemligen tankarne och begärens höra till Nervulifvet, men den förnuftiga viljan icke, och icke alla tankarne, och begärens äro, såsom vi förut viljan, beroende af viljan, och hvad begärens angår, kan icke icke förhindras begärens, att lyfta i viljan, och icke annat den förnuftiga viljan, som filosofen fasthåller i medvetandet (såsom vi viljan) viljan: Alltså är icke viljan absolut fri: Nervulifvet, men

426. Icke ja är icke heller den subjectiva viljan absolut fri: som Organelifvet, men. Ty om man väl driften, instinkten, passionen och Temperamentet verkar fritt såsom verkande kraft, må de utöfva alltid något hinder i organerna, som afven i stunden der fysiska kraften, inlyftander. Sålunda kan icke bladet förklara ja kraftigt som vreden drifver på. Drunken

men kan icke heller blifva full i samma ögonblick, som kan präglas på en. Det fondras alltid en tid, innan begäret eller passionen kan blifva tillfreds ställd. Sålunda är icke heller djefuolen absolut fri, och icke kan icke vara absolut fri. Utom det att djefuolen är bunden af den omoraliska nödvändigheten, ja vida kan icke kan vilja annat än det andra, ja är kan afven något hinder uti sin fria verksamhet af den fysiska nödvändigheten, då kan skall verka genom organen, emedan organerna äro bundna till den fysiska nödvändigheten.

427. Vi skulle här något nämna om bestämningen af denna vilja, som utöfvas i viljan, hvilket alldeles uphöfver den activa friheten, som filosoferna utöfva, den passiva. Vi skulle förut på detta sätt vilja, hvad som icke är positivt och negativt, actis och passiv frihet i viljan. (Sitt. 2. 4. 2. a. d.). Då dufter kan påstå, att viljan i omvändelsen förhåller sig "pure passive", ja vill kan den med vilja, att viljan har ingen kraft att förbättra människans, eller det enda hjertat. Om nemligen den goda viljan kunde förbättra det enda hjertat, ja egde kan en positiv frihet. Och om viljan själv kunde vara god, och icke hjertat, ja egde kan en active frihet. Om viljan kunde alltid öfva annat alla nedriga passioners, utbratt till handlyg, ja egde kan den negativa

friheten. Men intet af illd detta finny nu mera
 i viljans veti människans naturliga tillstånd.
 428. Vi hafva tillförligen redogjort, att
 människans, äfven i sitt passiva till-
 stånd, beträffande den negativa förmä-
 gnan, att icke emottaga passivens utbrätt, eller
 "sina vilja" eller denna förmäga i viljan, på
 att det nu mera icke finny någon andra full-
 värdt människas, som icke vid något till-
 fälle lätit sig andra vilja utbrätta till hand-
 ling. Det är således endast passivitetens,
 eller förmågans, att detta under beröran,
 som människans har kvar. Deras följes,
 att till och med den negativa dygden, som
 dock väro möjlig, är i våra dagar på fall-
 gån.
 429. Men om icke den negativa dygden
 finnes, på något nunn i världen, på finns
 dock icke den activa dygden, som förutset-
 ter, active frihet i viljan, och ännu mindre
 finnes den positiva dygden, som förut-
 sätter en positiv frihet i viljan. För
 Gud är alltså ingen lefvande rättfärdig
 Allseende ens de fördare, och
 passiva ingenting att bestämma sig af
 inför Gud.
 Ann. Orsaken hvarföre våra moder-
 na moralphilosofers och Humanisternas
 ense dygden på som möjlig liden
 förborgas i Egenrådets förbigått, som
 förledes dem, att tillägna sig den ga-
 lta viljan, hvilket de i billa sig

passiva. Därför kan man se icke, att Egenrådets
 förbigått och ambitionens sin beröra min-
 ga människans ifrån utbrättningar.
 430. Detta viljan förkällande till fjäntat
 och passivitetens, utbrättete Reformatorer
 och med under "pauze passiva" hvilket
 vill säga en förmäga i viljan, att emotta-
 ga utbrätt af en passiv, artingen det
 är en moraliskt passiv, som förvärtig
 genom den Guds. Under vilken passiv
 gar, eller en riktig passiv, som
 utbrättet af djefvalens, verlden och
 vänt eget förth. Denna viljan passiva
 tet förer nu till viljan värdet, och kan
 med andra ord kallas för indifferentism
 icke självbestämning; matfästans för-
 emat, kallas det indifferent, eller själfe-
 stämningens förmäga, som Filasofens
 tillägga viljan.
 431. Förhållendet med denna luther
 viljan passivitet, äger människans själv-
 ingen förmäga, att bestämma sig till det
 guda, utan endast, att låta bestämma
 sig af en hänsel snart, antingen till det
 guda eller till det onda. Men denna fö-
 rmäga, att låta bestämma sig, innebär icke
 någon active eller positiv förth i viljan
 utan blott passiv, på vilka människans
 af Naturen har en bøjelse till det
 onda, hvilket innebär den en blott
 indifferentism, och en aförmäga till
 alltgatt, hvilket till och med påblut mig-
 te utkänna om sig själv. Viljan på
 jag, men förmägen att göra det guda
 finner jag icke.

432. En benägenhet till allt Ondt, vid läsen
människan i hennes naturliga tillstånd.
Detta kommer deraf, att människan liksom ett
naturliga tillstånd, är hel och hällren i djefu-
rens våld. Hon är i detta tillstånd "positivt"
ond: hon har ingen vilja att göra det goda,
hon gör goda, hon är såsom Reformator-
erna säga utan fruktan för Gud och
utan kärlek till Gud. Men då Paulus
Paulus säger: viljan hafves jag, att
göra det goda, ja följer deraf, att en
omvänd och pånyttfödd Christen hafver
viljan till det goda, men deraf följer
utskämmat, att en Christen är "positivt
god" såsom Filasofen påstår, emedan
han saknar förnågen, att göra det goda,
han har ingen förnågen i viljan, att för-
bättra det onda hjertat. Alltså måttas
ven en Christen erkänna, att han är
ond. Ingen är god utan Gud.

433. På vida bärn om människans vilja
är uttrycket vigtt både i moralfilosofin
och i teologien. Ja måttas vi, hagra
underståta och därmed bestämda be-
greppen "determinism": och "indifferen-
tism." hvarom afven de filosofiska
och teologiska tvifvel. Så vist vi
kunna fatta Filasofens rätta me-
ning, ja förklarar klart med "determi-
nism" en förmåga i viljan, att bestä-
ma sig själf. Detta kan sä-
ja till. Alltinger bestämmas viljan,
sig själf af en inre drift, utan mot-
stånd.

eller vilja bestämmas som sig efter de motiver
som icke finnas i viljan själf, utan i något
fråga förnågenhet, till hvar: förståndet,
eller i förnuftet, eller i hjertat, eller i
vetet, eller i någon passion. I första fallet
skulle determinismen kallas själfbestäm-
nings förmågan vara absolut och utan
vilkor. d. v. s. motivet skulle finnas i
viljan själf, icke utan, som verkar
vilja. När driften, och instinkten, som verkar
utåt, utan motstånd, utan anseende till
ex. själf utveckla instinkten, aflings
driften, styrings driften. m. fl.

434. Men i första fallet, eller om deter-
minations principen icke finns i viljan
själf, utan antingen i förståndet eller
i förnuftet, eller i samvetet, eller i hjer-
tat, eller i någon drift, eller i en instinkt,
eller i en passion, eller i någon annan
kraft, som icke uttryckligen finns i
viljan själf, ja uttryckligen ett annat
förhållande, eller en annan art af
determinism, som vanligen kallas
valfritt, eller förmågan att vilja det
ena eller det andra af olika föremål.
En sådan förmåga i viljan kan dock icke
kallas för vilkor, eller absolut fri-
het, emedan viljan, realt, kan ar bestäm-
as af vilkor, till och förhållningarna eller om-
ständigheterna om ande och goda, i hvar
därigen viljan efter träffas det
goda, utan bestämmas om det goda
goda, då vore det absolut frihet
oberoende af förståndet, oberoende
de af förnuftet, oberoende af sam-
vetet, oberoende af all någon kraft.

435. Men med en sådan vilja, som handlar blindt och utan ändamål, som Filofosfen inte vara beläten. Ty en sådan vilja är driften och instincten. Men det äro icke ännu, att undersöka om determinationsprincipen verkligen finns. Filofosfen vill hafva det. Oaktadt han med gifver, att kemikalien om föremålet måtte föregå det fria valet, så medgifver han dock icke, att naturen eller determinationsprincipen finns utans viljas hjelp. Vi måtte den föregå närmare begränsad, så förmågenhetens inskränkt, förhållande, för att kunna med förnufts hjälp vilja, att viljan icke bestämmes sig själv till det guda, utan bestämmes dertill af en högre makt.

436. Det är förut visadt i denna afhandling, att lifs principen är det egentliga hjäls väsendet; att den samma är fri såsom verkande kraft att lifs krafter icke är berövade af människans vilja. Sedan hafva vi äfven visat, att det organiska lifvet var till före nervlifvet eller förnufts hjälpen. Att när alltså förnufts lifvet utgör det organiska lifvet och har denselva förgrund, samt att nervlifvet verksamt är berövande af organiska betingelser, så att människan ständigt med lifs organer, vill medelst organer

c. f. v.

437. Vi hafva äfven på flere ställen visat, att nervlifvet organer till ett passivt förhållande till Organlifvet, så att personen måtte emottaga instyret af blodet och nerverna, tvadom icke hjäls förmågenheterna måtte stå i samma förhållande till tvadom, såis deras besvär till tvadom och nervlifvet, för i tvadom tvadom till organlifvet, som här förhållande till organlifvet, som här till hjertat, och så vida hjertat alltid flyttar uti ett passivt förhållande till hjertat, så måtte äfven den metafysiske hjertat, nemlig det förnufts hjälpen - stå uti ett passivt förhållande till det metafysiske hjertat, d. v. i. de objectiva hjäls förmågenheterna, förstånd, förnuft, vilja, Summet, minne, instyret, måtte stå uti ett passivt förhållande till tvadom hjertat.

438. Detta är grunden till viljan. Detta är också bevisens passivitet. Men dessa bevisens endast fylogologiska bevis, de äro icke bindande för Filofosfen som förklarar metafysiske logiska, och metafysiske bevis. Summet är, att Filofosfen själv måtte stå utan om hjälpen utgå från rent empiriska afseelser och postuler, som bryte vidja till tvadom och medvetandet. Han tvadom

icke bevisa, att det jag som fintligt för
nimmern är ett annat jag, än det som
tänkes. Just här vid lag förlorar Ratio-
nalitytets Concepterna, då man icke kan
bevisa, att den fintliga djur själen
nervlösligret, är någonting annat än
Förnuftets själar. Kunde man blott
bevisa, att det jag, som fintligt, för-
nimmern, är ett annat jag, än det
som tänkes: då vore man riktigt
fri från Alla organiska behållningar
då kunde frångå för mig för Guds
och bredt på det trans/endentala
fältet, att icke själva djursjälens
kunde frångå honom.

439. Nu skubbar vi äro fullkomligt
äpstantagade derom, att Rationali-
teten är befatt af djursjälens, när
man skriver om själar, bara om men-
niskans vilja; det är verkligen in-
gonting annat än Egenrådshärdig-
heten, som tränges förare, att fört
taga på sig den moraliska anspra-
kningen genom friheten i viljan,
och sedan flytta ifrån sig den
moraliska anspråkningen, ge-
nom att tyfver i tanke bara
då man påstår, att den enda Egen-
viljan icke är hans egen vilja,
vilket ikväl är obevist.

Här vägrar man åter till den omedelbara Rän-
säm och det fullkomliga självmedvetandet.
Man känner verkligen, att Egenviljan icke är
hans egen vilja, och på denna känslu spen-
dar man sitt ämbete. Men tyvärr v. det kan
då att denna känsla är verksamt af den ka-
liga anda? Sätter och alla väktad krafter
kraft den erfarenheten, att den enda vil-
jan är människans egen vilja; och denna
erfarenhet har grund för sig i den heliga
Skrift, som under Aposteln Paulus, som
utgår i tankarna kämpade med Egenrådshä-
rdigheten, tillagnade sig den guda viljan,
och detta med större framgång Rationali-
teten, hans naturliga vilja inget mer
förändring undergått.

440. Men Aposteln har ingenting tillagnat
sig själv förtjenden af den guda viljan,
han har inget fläder påttatt, att människans
själf af egen drift kan förorda sin vil-
ja, och realisera sin frihet. Just den vil-
jan ligger förbannelsen, att Rationalitet
tillagnas sig själv förtjenden, att förorda
sin vilja, och realisera sin frihet. Han
kan icke erkänna, att det är en kare
makt, som omhvarar hans vilja. Ty då
han säger: "Människan bör realisera sin
väsendliga frihet, men den fräd
vändighet, krusmed kan desto tillagn
fordras, är icke en fysisk, utan en
metafysisk och moralisk: för uppe
träffas denna moraliska nödvän-
dighet, genom den påttens, att

Skaparen bestemt. meniskens vilja, "såsom
dele sig sjelf bestämmande." Han be-
räfvar således icke bestämmas af
den moraliska nödvändigheten
till det goda; utan han bestämmer
sig sjelf. Manne icke den moraliska
nödvändigheten vara viljan sjelf? Hvar
före ställer han den moraliska nödvän-
digheten såsom en kätte magt,
vilken viljan? Manne den föhe
att jaget eller hjelvet är den kätte
magten, som upfordrar viljan, att
realisera sig frihet? Utan triffel
måtte jaget eller hjelvet här vara
den moraliska nödvändigheten, och
den kätte magten, som upfordrar
viljan, till att realisera sig frihet.
Den moraliska nödvändigheten, det
är Egenrättfärdigheten, som upfordrar
Rationaliteten, att realisera sig fri-
het. Det är icke Sannem, som gör fri.

441. Så vida Rationaliteten har gjort
Förnufts hjälpen till ett fritt verkem
de väsen, som är oberoende af alla
organiska beting; så är det ingen
lätt sak, att bevisa Förnufts hjälpen
beroende af en kätte magt i
organiskhet, som. Det är endast
mätfärderna i Rationalitetens
system, som kunna användas
såsom bevis emot transjel

Man lärar i Antropologien och Teologien.

Heland dessa mätfärderna, är icke den minsta förtän-
de för den logiska konsekvensen, att ontagna jante
sedlighetens icke störningens eller nödvändighets-
nessens nödvändighet, så framt icke Rationali-
teten under begreppet Förföring, menar en för-
håning med sig sjelf genom egenrättfärdighe-
ten. Det synes af Marntens moral system
att han har Egenrättfärdigheten till följhet
grund. Ty här och är, som uparbetas sig till
sedlighetens icke eller daggens, kvar och är,
samt tras sig kamma. Vända daggens kiga
Ideal har Egenrättfärdigheten till följhet
grund. Här kamma, icke som moraliska för-
nedring. Här kamma icke Förföringens
442.

Häruti vore de gamle Filasoferna an-
tagent, att de ontoga sedlighetens icke och dagg
den Allena såsom följhet grund, emedan
de icke kände Förföringens verktyg, men ha-
det har i alla tider haft en dunkel aning
om Förföringens nödvändighet. I de
darne och Hebringarnes affär syttade
på präparering delikt. Filasofen Allena
behåfde intet Förföringens affär för sin
synder. Manne icke detta vara ett
bevis derpå, att Filasofen är synder i ge-
nom Egenrättfärdigheten? Manne i dessan
dag ontoga Alla moraliska filasofers daggens
såsom möjlig, men Allena daggens vägar
till talu och daggens. kamma? En
daggens ontoga har ett dunkelt
medvetande af sin brattfärdighet, och
samt den föhe hjälpen till såsom
daggens predikar, rätt, men Filasofen
alldrig; han är daggens och synder.